

— Дали ще се съгласи?

— Защо пъкъ да не дойде!
Всички ще му се радваме.

— Иди, чучулиго, кажи на нѣкое поточе да слѣзе долу принасъ въ полето, — обърна се къмъ нея дивиятъ слънчогледъ и разлюлъ върховетъ си.

— Я иди, иди, чучулиго, ти си цѣла придумница, — замоли я пшеницата.

— Азъ мжно ще хвъркна чакъ до планината.

Цвѣтята се спогледнаха. Подиръ малко синчецътъ се обади:

— Да изпратимъ лястовицата.

— Вижъ ние не се сѣщаме за нея. Тя ще свърши тази работа.

— Не, и лястовицата не може да я свърши. Тя мжти сега.

— Кого ли да пратимъ? Сѣтихъ се! — Червеношийката. Тя ще отиде! — и чучулигата изхвъркна.

Всички въ полето очакваха нетърпеливо червеношийката.

Чучулигата помоли червеношийката, и тя веднага хвъркна къмъ планината.

Тамъ имаше много поточета.

— Кое ли да повикамъ? — питаше се червеношийката.

Обикаляше, предумваше.

Едно каза:

— Не искамъ да отида долу!
Цѣлъ день ще ме пече слънце-

то. Ще пресъхна отъ горещина.

— Ехъ, пъкъ не е толкозъ горещо! . . .

— А кой тамъ ще ми се радва? Птичка нѣма да дойде, а да гледамъ само мухи и водни кончета . . . не ща! Тука ми е добре.

Отиде червеношийката при друго поточе. Разправи и на него.

— Не искамъ! — отговори то. — Азъ обичамъ да скачамъ отъ камъкъ на камъкъ, да се премѣтамъ, а въ полето все равно, равно — само прѣстъ.

Ходи червеношийката отъ едно поточе на друго — никое не искаше да слѣзе долу въ полето. Най-сетне се измори и намисли да се върне. Изведнажъ слуша въ единъ шубракъ нѣщо шумоли, бѣбри; поглежда — друго поточе. Казва си:

— И него ще помоля, пъкъ ако не иска, ще се върна вече въ полето.

И тя го запитва:

— Какво си се затворило тука всрѣдъ тия дървета, поточе?

— Омръзна ми вече, ама какво да правя! — въздъхна поточето.

— Я слѣзъ долу въ полето! Да знаешъ колко свѣтло е тамъ! Весело е. . . Слънце грѣе и никога нѣмо да ти е студено.